

det paagældende Personale i Statens Ejendomme i Stormgade, nu ere bragte til Ende og have ført til det Resultat, at der er Plads til det paagældende Personale der, og det paagældende Personale vil da med Kultusministeriets Samtykke flytte derhen og naturligvis betale — det gaar jeg da ud fra — den samme Leje, som Kultusministeriet hidtil har oppebaaret af de private Lejere. Dermed er det Spørgsmaal for Tiden uden aktuel Interesse, men jeg skal for øvrigt tilføje, at jeg gaar ud fra, at naar Staten en Gang skal bruge disse Ejendomme i Stormgade til noget andet eller bruge den Grund, hvorpaa de staa, til et andet Øjemed, saa vil ogsaa det Billighedshensyn, man har været villig til at vise Civillisten i Folketinget, og som heller ikke her i Tinget har mødt nogen Modsigelse, gøre sig gældende. Det er jo imidlertid en Sag, som vi ikke behøve nærmere at drøfte i dette Øjeblik.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler det høje Ting at stemme for Flertallets og mod Mindretallets Ændringsforslag.

Christiansen: Jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa i Betænkningen, at jeg i Lighed med mine Meningsfæller i Folketinget vilde have foretrukket Mindretallets Plan dernede fra om at skabe en stor aaben Plads foran Rigsdagsbygningen. Jeg mener ganske vist, at Forarbejderne til dette burde være gjorte for lang Tid siden, idet hele Sagen jo for saa vidt er meget gammel. Der er her i Betænkningen aftrykt Skrivelser, der gaa saa langt tilbage som til 1887; allerede den Gang har man været opmærksom paa, at Forholdene, som de vare, vare uholdbare, og at der trængtes til Forbedringer og Forandringer. Siden den Tid, i de over 20 Aar, der nu ere gaaede, er det ganske klart, at der er kommet ny Krav frem, alt udvikles, og Trangen til ny Lokaler, Udvidelse af ministerielle Kontorer o. s. v. bliver mere og mere følelig, og de Forhold, hvorunder specielt Arkivarerne arbejde i Rigsarkivet, ere over al Beskrivelse slette. Saaledes er det jo gaaet med Planen i det andet Ting, og der har hurtigt samlet sig et kompakt Flertal mod at nedrive den gamle Bygning, et Flertal, som vel nok blev støttet noget ude fra, fra Borgere i Byen, som mente at have Interesse i, at den gamle Bygning bevaredes. Jeg vil ellers for mit Vedkommende erkende, at jeg havde foretrukket Ministerens oprindelige Forslag. Det har ikke

været mig muligt at se, at det var saa kunstnerisk umuligt, som det fra anden Side blev gjort til. Denne Paastand om, at det var kunstnerisk umuligt, og Kravet om at beholde den gamle Bygning, som der jo dog — det erkendes vist nu, et halvt Aars Tid efter, af de fleste — ikke er noget synderlig skønt ved, støttede jo Flertallet, saa at det fik nogen Bund for Kravet om at beholde Bygningen i forandret Skikkelse og derved spare nogle Penge. Jeg har dannet mig det Indtryk saavel af det store Flertal i det andet Ting som ogsaa af det overvejende Flertal, der nu i Landstinget har sluttet sig til Folketingets Plan, at som Forholdene ligge, vil der gaa mange Aar hen, før man kunde tænke sig en Ordning som den, Folketingets Mindretal foreslog, og som den, et andet æret Mindretal her i Tinget har foreslaaet. Naar jeg ser tilbage paa de 20 Aar, der ere gaaede, uden at der er foretaget noget, og tænker paa den Uenighed, der i dette som i de fleste andre Tilfælde er mellem Kunstnere om, hvordan noget saadant skal gribes an, synes jeg, at man lige saa godt kan lade de praktiske Hensyn raade og saa slaa til med det samme. Det er for mig et Motiv til at stemme for det Forslag, som Landstingsudvalgets Flertal indstiller. Jeg har ogsaa andre Grunde. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg er noget interesseret i, at alt, hvad der hedder offentlige Arbejder, ikke unødigt forsinkes, og naar dette passer sammen med min Tro paa, at der vil gaa mange Aar, før der kan skaffes Enighed om en samlet Plan over, hvordan Nybygninger og lignende skulle ligge, er det for mig et Motiv til at gaa med Flertallet i denne Sag.

Det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Flertal, betragter jeg for saa vidt som ganske uskadeligt. Det bliver formentlig i sidste Instans den højtærede Minister, der mellem de mange modstridende kunstneriske Anskuelser kommer til at træffe den endelige Afgørelse af, hvordan den meget omtalte Façade skal se ud.

Rambusch: Jeg føler mig forpligtet til med et Par Ord at motivere den Stilling, jeg agter at indtage til det foreliggende Lovforslag. Vel har Hensigten med Lovforslaget i det hele taget min varme Sympati, men jeg kan ikke komme bort fra, at det griber saa stærkt ind i Forholdene, i Bebyggelsen og hele Udseendet af Slotsholmen, at det forekommer mig uundgaaelig nødvendigt, hvis man skal være sikker paa at komme til et tilfreds-